

paa ingen Maade sige, at den Ordning, som her er foreslaaet, er rigtig, jeg tvivler endogaa meget stærkt derpaa. Men dersom man skal følge Noget i den Henseende, tror jeg det er bedst, om man kunde komme til Folkevæbningen med den kortest mulige Tjenestetid. Det er ogsaa noget Særligt, Væsentligt for Folkevæbningen, at Tjenestetiden bliver saa kort som mulig, og at de Børnepligtige kunne øves saa vidt som muligt i selve Hjemmet og ikke behøve at komme til Garnisonerne, hvilket ogsaa tilbøielig vilde være uønsket, naar man affaafte den i høieste Grad unyttige og aandsfortærende Bagtjeneste. Der er en Udvei, som blev nævnt, men som jeg dog aldeles ikke kan gaa ind paa, nemlig det Forslag, som fremkom fra det ærede Medlem for Randers, om at have Domicilbestemmelsen for Forstærkningens Officerer. Det er, som jeg yttrede, netop noget af det Væsentligste ved en Folkevæbning, en af Dyderne ved den, at Hær og Folk leve sammen, og at Officerer og Mandstab saa at sige fra Først til Sidst leve mellem hinanden. Vi have endnu i den gjældende Hærløvs den stedbige Grundsetning bevaret; men med Undtagelse af det allerførste Forslag, der blev forelagt, har man senere aldeles borttaget den Paragraf, som nu er § 8, og hvorved dette er slaaet fast. Jeg kan godt forstaa Bevægelsen, og efter min Overbevisning hænger det sammen med Planen om Kjøbenhavns Befæstning. Den Forsvarskommission, som var nedsat i 1866, og paa hvis Forslag den nuværende Hærorde er grundet, byggede væsentligt sit Forslag paa det tvøvede Forsvar, byggede det paa den Erkjendelse, at i Tilfælde af en hurtig udbrydende Krig kunne vi ikke være sikre paa at forene Tropperne fra begge Sider af Storebelt. Vi maa have et kampdygtigt Forsvar paa begge Sider. Men da man saa begyndte at tænke paa Kjøbenhavns Befæstning, indsaar man snart, at man saa meget som muligt maatte koncentrere Alt paa Sjælland omkring Kjøbenhavn, og der kom da Forslag om at føre Rammerne her over fra Vest for Storebelt, og nu er man efterhaanden kommen saa vidt, at Folkethinget har desværre været altså villigt til at gaa ind derpaa, at man ser, at der naar for Nar ikke bliver sagt Noget til, at § 8 i den nuværende Hærløvs er bleven fuldstændig strøget i de Forslag, der senere ere komne frem. Det er et nyt Skridt i samme Retning nu at ville borttage den Domicilbestemmelse, som her er Tale om. Jeg tror tværtimod, man skulde se at udvide det saaledes, at de Officerer, som ikke længere gjøre Tjeneste i den aktive Hær, fremdeles kunde komme i Virksomhed i højere Grad. Der er jo meget at gjøre med Hensyn til Gymnastikundervisningen og Skarpskydningsvæsenet, og jeg tror kort sagt, at det, der er Formaalet for en demokratisk Hærorde som Folkevæbningen, er, at Folk og Hær mer og mer smelte sammen.

Krigsministeren (Rauffmann): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) drog igaa af den Omstændighed, at jeg ikke paany havde fremlagt Hærløvs til Revision, den Slutning, at jeg ikke havde Tillid til Folkethingets Beslutninger, og at dette ikke var meget opmuntrende. Han troede ligeledes, at jeg foretrak at revidere Hærløvs stykkevis, og at jeg saaledes paa en Maade søgte at gaa udenom Sagen. Dette er imidlertid ingenlunde Tilfældet. Jeg har allerede fremhævet, hvorfor jeg er fremkommen med dette Lovforslag om Aldersgrændsernes Forandring; det er slet af den Grund, at jeg har anset det nødvendigt strax at komme med dette Lovforslag, fordi jeg fandt, det vilde være i Hærens Interesse, til Gavn for Hæren. Det forekommer mig, at det vilde have været meget mere naturligt at søge Grunden til, at jeg ikke havde fremlagt noget Lovforslag om hele Hærens Organisation eller om Hærløvs Revision, deri, at jeg først saa nylig har overtaget Krigsministeriet. Udarbejdelse af et saadant Lovforslag medtager nødvendigvis Tid, og endvidere fandt jeg det rigtigst, ja næsten nødvendigt, at man, naar man forelægger et Lovforslag om Hærløvs Revision, da samtidigt forelægger en Forsvarsplan for Landet, — thi paa en saadan Forsvarsplan for Landet skal dog egentlig Hærens Ordning bygges. Begge disse Arbejder ere imidlertid af en meget omfattende Natur og kun deri ligger Grunden til, at jeg ikke strax har kunnet fremkomme med et Lovforslag som det, der sidst blev forelagt. Imidlertid vil jeg dermed ingenlunde sige, at jeg i mine Meninger er meget afvigende fra dette Lovforslag. Jeg kan gjerne strax tilstaa, at jeg i alt Væsentligt vil komme til at forelægge noget Lignende. Ganste sikkert er jeg af den Anskuelse, at Hæren helst bør organiseres saaledes, at den kommer til at bestaa af en Del, som har modtaget en fuldstændigere Uddannelse, altsaa en Del, som er meget vel indøvet, med stærke og talrige Kadres, og som navnlig skulde bruges som den mobile Del af Hæren, og dernæst af en anden Del med kort Uddannelse, med et ringere Antal Befalingsmænd og blandt disse tillige en Del af afgaaede eller maasse i Reserve staaende Befalingsmænd. Denne Del skulde da væsentligst bruges til Forsvar af de Stillinger, man havde befæstet, og den skulde kun i Nødstilfælde, naar den yderste Kraft skulde opbydes, kunne optages i den første Del, i hvilken den da vilde finde en væsentlig Støtte. Jeg tror derfor ikke, at mit Program vil blive saa meget afvigende fra, hvad jeg har hørt fremsætte her tidligere; men jeg vil naturligvis ingenlunde kunne gaa ind paa en Militz, saaledes som man i Almindelighed forudsætter en Militz at være sammensat; derimod ganste sikkert paa en Militz som den, vi efter Fleres Si-